

Arrest

nr. 67 179 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in het dorp Shirkhankhel, district Kohistan in de provincie Kapisa. U zegt zeventien jaar oud te zijn en dus minderjarig te zijn op het ogenblik van uw asielaanvraag. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. Uw ouders en twee broers, alsook een groot deel van uw uitgebreide familie, bevinden zich in Iran. Uw ouders zijn in 1997 naar Iran gevlucht omwille van de aanhoudende gevechten met de Taliban. In Afghanistan leven nog uw grootouders en twee tantes langs vaderszijde, alsook uw ooms langs moederszijde. U familie heeft nooit

overwogen om terug te keren naar Afghanistan omdat ze vreesde er geen bestaan te kunnen opbouwen en omdat ze geen paspoorten hadden.

U heeft Iran verlaten omwille van problemen met de schoonfamilie van uw oudste broer, S.(...). Deze is gehuwd, maar door onenigheid tussen uw vader en de schoonfamilie, werd hij verstoten. Uw broer woonde vervolgens bij zijn schoonfamilie. Toen zijn dochter één jaar werd, nodigde hij uw moeder uit op het feest omdat er anders niemand van zijn familie zou aanwezig zijn. Tijdens het feest werd uw moeder op een gegeven ogenblik zwaar beledigd door de schoonvader en schoonbroer van S.(...).

Hierop heeft uw vader besloten om wraak te nemen. U, uw vader en uw andere broer gingen gewapend naar het huis van de schoonfamilie en braken er de ruiten. Omdat de burens dreigden de politie te bellen zijn jullie vertrokken. Een week lang hebben jullie de mannen gezocht. Na een week zagen jullie op een ochtend de schoonbroer van S.(...). U heeft deze man aangevallen en hardhandig geslagen.

Vervolgens werden jullie voor de familierechtbank gedaagd, een viertal maanden later. Uw vader had de nodige personen omgekocht en jullie werden vrijgesproken maar moesten toch een boete betalen. Jullie vernamen dat de schoonfamilie van S.(...) op wraak zon. Immers, ze hadden verwacht dat jullie zouden worden gedeporteerd, maar uw vader had personen omgekocht opdat dit niet zou gebeuren. In Afghanistan werd uw grootvader bedreigd door één van de broers van de schoonvader.

Een vijftal maanden na de rechtszaak kwam het tussen u en de schoonbroer van S.(...) tot een gevecht. Jullie zijn beiden op een glazen tafeltje gevallen en daarbij geraakte de schoonbroer zo zwaar gewond dat hij invalide is gebleven. De schoonfamilie was op zoek naar u. Veertien dagen na het incident stuurde uw vader een smokkelaar naar de plaats waar u ondergedoken was. Einde 'hamal' 1387 (april 2008) heeft u Iran verlaten richting Europa waar u in België een asielaanvraag indiende op 25 september 2008. U legt een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, de door u aangehaalde vluchtmotieven (gehoorverslag CGVS p.9 -11), zijnde een vrees voor de schoonfamilie van uw broer naar aanleiding van een uit de hand gelopen ruzie, houdt geen enkel verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie zijnde een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De door u weergegeven feiten, met name het feit dat u iemand ernstig heeft verwond bij een handgemeen, situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer.

Bovendien maakt u ook onvoldoende aannemelijk dat er in hoofde van uw persoon een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst en zoals wordt omschreven in art. 48/4 par. A, lid 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor het toekennen van deze vorm van subsidiaire bescherming dienen de aangehaalde feiten geloofwaardig te zijn. Dit is hier, omwille van onderstaande redenen, niet het geval.

Vooreerst kloppen de door u aangehaalde feiten niet in de tijd. Zo verklaart u aanvankelijk dat het eerste incident of vechtpartij zich voordeed in 'assad-sumbula', dwz. 5de of 6de maand van 1386, wat overeenkomt met de periode van eind juli tot eind september 2007 (gehoorverslag CGVS p.10). U gaf aan dat jullie een week later een oproep kregen voor de rechtbank (gehoorverslag CGVS p.9) en dat jullie ter zitting dienden te verschijnen, drie of vier maanden later. Dat moet met andere woorden ergens geweest zijn tussen 'quas' en 'djedi' 1386 (of periode van eind november 2007 tot begin januari 2008). Dan weer verklaart u dat jullie pas drie maanden na het incident een oproep kregen voor de rechtszaak (gehoorverslag CGVS p.10) om vervolgens te stellen dat de rechtszaak in de vijfde maand van 1386 (juli-augustus 2007) plaats had, drie maanden na de oproeping (gehoorverslag CGVS p.11). Dit zou dan betekenen dat het incident zich al drie maanden eerder had afgespeeld, begin 1386 (lente 2007) terwijl u duidelijk had gesteld dat het eerste incident zich pas voordeed in de 5e of 6e maand van 1386. De chronologie van de aangebrachte feiten blijkt dus niet te kloppen.

Verder kan u geen enkel document neerleggen inzake de rechtszaak die tegen jullie aanhangig werd gemaakt. U ernaar gevraagd zegt u dat uw moeder alles heeft verscheurd, zogezegd omdat ze de stukken niet kon lezen en omdat u er toch niet meer was (gehoorverslag CGVS p.10). Dit is toch een zeer merkwaardige verklaring. Gezien u zich genooddaakt zag om op een bepaald ogenblik het land te

verlaten, had uw vader u in het bezit kunnen stellen van al deze documenten die de essentie van uw vluchtmotief kunnen aantonen (gehoorverslag CGVS p.8). Het is weinig aannemelijk dat er zou zijn besloten deze stukken in Iran achter te laten om ze vervolgens te laten vernietigen. Er werd u bijgevolg gesuggereerd dat u eventueel via jullie advocaat in Iran nog aan kopieën kon geraken, maar ook deze mogelijkheid wimpelt u af door te stellen dat de advocaat dit wel niet zal hebben bijgehouden aangezien "Afghanen in Iran niet als mensen worden bekeken" (gehoorverslag CGVS p. 10). He lijkt erop dat u deze stukken, om welke reden dan ook, niet wenst op te vragen en/of voor te leggen.

Daarenboven is het onvoldoende geloofwaardig dat u een oproep zou hebben gekregen voor een Iraanse familierechtbank, gezien u verklaart illegaal te zijn in Iran. De Iraanse overheid doet er alles aan om Afghanen het land uit te krijgen, des te meer wanneer deze voor overlast zorgen en criminele feiten plegen. Deze objectieve realiteit contrasteert dan ook met het feit dat jullie een oproep krijgen voor een rechtszaak inzake een conflict tussen twee Afgaanse families. Op de vraag waarom u of uw familie niet werden gedeporteerd (gehoorverslag CGVS p.10), geeft u als verklaring dat uw vader voorzorgsmaatregelen had genomen en naast het betalen van een heel goede advocaat - die de vrijpraak bekam - ook de politie had omgekocht. Dit wijst erop dat uw familie over bijzondere (financiële en andere) middelen beschikt. Ook dit contrasteert met de realiteit van Afgaanse illegalen in Iran die dikwijls onderbetaalde jobs uitoefenen of in armoede leven. Daarenboven zouden jullie, behoudens een boete, zijn vrijgesproken van alle schuld wat er dan weer op wijst dat de Iraanse rechtbank zich niet tegen jullie familie heeft gekeerd, maar integendeel, jullie niet echt wenste te bestraffen. Al deze elementen wijzen erop dat jullie familie in Iran een bijzondere behandeling te beurt viel wat moeilijk valt te rijmen met uw verklaring dat jullie als Afghanen illegaal in Iran verbleven en op elk ogenblik met deportatie konden worden bedreigd (gehoorverslag CGVS p. 10). Er rijzen dan ook enige twijfels omtrent uw verklaring dat jullie op illegale wijze in Iran verbleven. U maakt uw statuut in Iran, of het gebrek daaraan, onvoldoende aannemelijk.

Tot slot werd u gevraagd waarom enkel u het land heeft verlaten, en niet uw vader of uw andere broer die toch in dezelfde situatie zitten (gehoorverslag CGVS p.10). Hierbij verwijst u naar het laatste incident waarbij u betrokken was bij een vechtpartij én een schoonbroer van uw broer kreupel zou zijn geraakt. Toch zou de broer van de schoonvader van S.(...), via uw grootvader in Afghanistan, niet alleen u hebben bedreigd, maar onder meer ook uw andere broer. Echter, deze loopt evenveel risico op deportatie naar Afghanistan, of op één of ander vorm van wraak, zoals u. Zeker wanneer blijkt dat u niet meer in Iran aanwezig bent, is hij toch een uitgelezen doelwit voor de wraak van de schoonfamilie van uw broer. Ook de andere mannelijke familieleden kunnen hierbij in de klappen delen, zoals ook uw vader en eventuele ooms. Indien de schoonfamilie van S.(...) effectief op wraak zou zinnen, konden zij zich eveneens richten op uw vader of op uw broer, wat ze nochtans niet hebben gedaan alhoewel daartoe zeker gelegenheid moet zijn geweest. Bijvoorbeeld hebben zij zich, de nacht volgend op de vechtpartij, bij jullie thuis met geweld hebben binnengedrongen. Uzelf bleek niet aanwezig te zijn maar uw vader wel, zo verklaarde u. Nochtans zouden zij naar uw vader geen vinger hebben uitgestoken alhoewel zij duidelijk belust waren op wraak (gehoorverslag CGVS p. 10). De door u geschetste gang van zaken kan helemaal niet overtuigen.

De door u neergelegde 'taskara' kan bovenstaande bevindingen niet wijzigen gezien het een loutere aanduiding betreft van uw identiteit die hier niet ter discussie staat.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Kohistan, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi

en Kabul" dd. 27/08/2010 updated 20/01/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In het district Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO slechts melding gemaakt van occasionele incidenten; het bleef relatief rustig hoewel er spanningen waren onder de lokale bevolkingsgroepen (zie hogervermelde SRB).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kapisa, district Kohistan, het district waarvan u afkomstig bent, geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van de richtlijn; een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering; een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Er wordt de commissaris-generaal eveneens een manifeste beoordelingsfout verweten.

2.1.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève onderzocht.

2.1.2. Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.4. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.1.5. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

Daar waar verzoeker wijst op het feit dat het onderzoek van een niet-begeleide minderjarige bepaald wordt overwegend zijn mentale rijpheid stelt de Raad vast dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor 17 jaar oud was en dat hij in Afghanistan werkte met zijn vader als loodgieter of lasser (gehoor Commissariaat-generaal, p. 6). Verzoeker toont niet aan dat zijn mentale rijpheid het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

Verweerder merkt ook terecht op dat nergens uit het administratieve dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 24 augustus 2009 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien merkt verweerder op dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

2.1.6. De Raad onderzoekt de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van Afghanistan vermits niet betwist wordt dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft.

Wat de hoedanigheid van vluchteling betreft stelt de bestreden beslissing: "(...)Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, de door u aangehaalde vluchtmotieven (gehoorverslag CGVS p.9 -11), zijnde een vrees voor de schoonfamilie van uw broer naar aanleiding van een uit de hand gelopen ruzie, houdt geen enkel verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie zijnde een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, ethnïe, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een

welbepaalde sociale groep. De door u weergegeven feiten, met name het feit dat u iemand ernstig heeft verwond bij een handgemeen, situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer.(...)"

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.7. Wat de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten betreft meent de Raad het volgende:

Wat de betwisting met betrekking tot de chronologie van de aangehaalde feiten in Iran betreft, meent de Raad dat dit een overtollig motief is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal uit het relaas van betrokkene wel degelijk begrepen heeft dat er twee gevechten plaats hadden.

Voor het overige overtuigen de verklaringen van verzoeker niet. Terecht stelt verweerder: *"(...)Verzoeker geeft aan dat hij gevlucht is zonder enige documenten. Hij was niet voorbereid op het feit dat hij ergens asiel zou aanvragen. Het is daarom ook niet verwonderlijk dat hij geen identiteitsdocumenten of andere papieren bij had. Daar zijn raadsman alsnog gevraagd had alle belangrijke bewijsstukken te proberen verkrijgen vanuit Afghanistan is zijn oom naar dergelijke documenten op zoek gegaan in het huis van verzoekers moeder. Daar heeft hij de oproeping gevonden en op 4 september 2010 verstuurd naar verzoeker.*

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaring voor het ontbreken enig bewijsstuk inzake de rechtszaak die aanhangig werd gemaakt tegen verzoeker en zijn familie haaks staat op zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS d.d. 27 augustus 2009. Toen had verzoeker immers uitdrukkelijk verklaard dat zijn moeder alle documenten vernietigd had. Verweerder begrijpt dan ook niet hoe verzoeker via zijn oom er in geslaagd zou zijn om een convocatie, die zich in het huis van zijn moeder bevond, te bemachtigen, gelet op zijn uitdrukkelijke verklaring dat alle documenten vernietigd waren.

Verzoeker beweert dat voornoemde convocatie op 4 september 2010 naar hem verstuurd werd. Hij heeft echter nagelaten dit stuk aan het CGVS te overhandigen. Nochtans had verzoeker ruimschoots de tijd, gezien de bestreden beslissing dateert van 19 mei 2011. Verweerder stelt verder vast dat verzoeker tot op heden nog steeds nalaat dit voor te leggen. Deze convocatie werd immers niet toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift. Verweerder wijst verzoeker er op dat voor iedere vorm van internationale bescherming de plicht tot medewerking bij de asielzoeker berust. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Het door verzoeker geëtaleerde gebrek aan medewerking ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.(...)"

Verzoeker stelt ter zitting dat de oproeping van de rechtbank teruggevonden werd en op 4 september 2010 verstuurd naar verzoeker en legt een briefomslag van 4 september 2010 en een niet vertaald stuk neer. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Het volgende motief uit de bestreden beslissing wordt niet betwist: *"(...)Tot slot werd u gevraagd waarom enkel u het land heeft verlaten, en niet uw vader of uw andere broer die toch in dezelfde situatie zitten (gehoorverslag CGVS p.10). Hierbij verwijst u naar het laatste incident waarbij u betrokken was bij een vechtpartij én een schoonbroer van uw broer kreupel zou zijn geraakt. Toch zou de broer van de schoonvader van S.(...), via uw grootvader in Afghanistan, niet alleen u hebben bedreigd, maar onder meer ook uw andere broer. Echter, deze loopt evenveel risico op deportatie naar Afghanistan, of op één of ander vorm van wraak, zoals u. Zeker wanneer blijkt dat u niet meer in Iran aanwezig bent, is hij toch een uitgelezen doelwit voor de wraak van de schoonfamilie van uw broer. Ook de andere mannelijke familieleden kunnen hierbij in de klappen delen, zoals ook uw vader en eventuele ooms. Indien de schoonfamilie van S.(...) effectief op wraak zou zinnen, konden zij zich eveneens richten op uw vader of op uw broer, wat ze nochtans niet hebben gedaan alhoewel daartoe zeker gelegenheid moet zijn geweest. Bijvoorbeeld hebben zij zich, de nacht volgend op de vechtpartij, bij jullie thuis met geweld hebben binnengedrongen. Uzelf bleek niet aanwezig te zijn maar uw vader wel, zo verklaarde u. Nochtans zouden zij naar uw vader geen vinger hebben uitgestoken alhoewel zij duidelijk belust waren op wraak (gehoorverslag CGVS p. 10). De door u geschetste gang van zaken kan helemaal niet overtuigen."*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Het motief met betrekking tot het illegaal verblijf in Iran is een overtollig motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.8. Wat het subsidiaire beschermingsstatus betreft wijst de bestreden beslissing op CEDOCA documentatie en het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 17 december 2010 waaruit blijkt dat in de regio Kapisa waarvan verzoeker afkomstig is er geen situatie is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het betreft geen loutere stijf formule, maar een uitvoerige motivering. De grootvader van verzoeker verblijft nog steeds ter plaatse. Deze grootvader bezorgde verzoeker ook de door hem neergelegde ‘taskara’ die door de lokale overheden afgeleverd werd.

Verzoeker verwijst naar “*bovenstaande duidelijke recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*”. Door een loutere verwijzing naar niet nader bepaalde of neergelegde internationale rapporten over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Het is ook geen bewijs van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 15 c van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daar waar verzoeker verwijst naar het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM wijst de Raad er op dat dit zowel getoetst wordt bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling en meer bepaald de gegronde vrees voor vervolging. De definitie van daden van vervolging bepaald in artikel 48/3, § 2 a) bevat onder meer een verwijzing naar art. 2 van het EVRM. In gevallen van uitwijzing heeft het Hof voor Mensenrechten de ingeroepen schending van artikel 2 onderzocht in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM H.L.R. t Frankrijk, 29 april 1997; D. t Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op de asielprocedure (zie EHRM, *Maaouia t. Frankrijk*, 12 januari 1999, bevestigd in *Matmakulov en Askarov t. Turkije*, 4 februari 2005).

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS